

Желѣзко се просълзи: — ти си добъръ, но азъ ще бжда лошъ синъ, ако не помогна да си вземемъ Добруджа. Моятъ баща ми каза: лошъ е оня, който забрави завета на поробенъ край... Тъй каза... помня думитъ му. Той ме закле.

Пленникътъ замълча. Нѣщо заключи сърдцето му и като цѣлуна Желѣзка — порони сълзи.

Нѣкой извика Желѣзка да даде вода на единъ боленъ. Пленникътъ дълго гледа подиръ него и като въздъхна промълви.

— Нѣма да загине тази земя, която ражда такива чеда!

XIV

САНИТАРЪТЪ НА ПОСТЪ.

Нощта бѣше тъмна. Полкътъ на Петъръ Габара зае позицията си, безъ да бжде забелязанъ отъ противника и всички притаиха дъхъ. Чакаха знакъ да се почне боя.

Какво става отатъкъ, знаеше само полковникътъ. И затова той се държеше така, че вдъхваше вѣра въ успѣха.

Тишина и отъ дветъ страни.

Тъй бива тихо предъ страшна буря. Но бранниците на бащинията си не веднажъ сж чували тая тишина и чакаха трезво.

Въ тъмнината не се виждаше, кой какво прави. Ала чуваше се: шепнение на молитви. Единъ-другъ стоящитъ виждаха маханieto на ржка за кръстъ, а нѣкои понатискаха гърди да успокоятъ разхвъркало се сърдце. Бой е. Не се знае кой ще оцѣлве. И всѣки, спомнилъ си нѣщо съкровенно, нашепваше на съседаси: правѣха се завети, разкриваха се тайни, вършеха се изповѣди...

И неочаквано — ярки лжчи просияха напредъ. То бѣше ракета. Последва втора, трета... Петъръ Габара остана изненаданъ. Той не очакваше това: предъ позицията на половинъ километъръ полето се браздѣше отъ гжсти вериги, настѣпвайки смѣло.

Въ мигъ нашитъ батареи зареваха въ преграденъ огънь. Картечници затракаха като побѣснѣли. Войниците отвориха пушечна стрелба.

Неприятелътъ бѣше смутенъ. Нова ракета озари намалѣлитъ редици, ала тѣ все напредваха.